

ACC. NR M. 86

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Visor.

N:o 1

1

1.

På en sandbyggs-backe med enoris beströdd,
Där låg en gammal koja, i vilken jag blev född.
Med hundraårig mossas, så gammal och så grå,
Med dunkelt bruna väggar och fönstergluggar små.

2.

Jag fostrades och föddes allt uppå bästa sätt,
Och ibland bygdens tärnor var jag både fin och nätt.
Ja, hemma eller borta, på varje krögarbord,
Der står mitt namn uppskrivet, med stora, svarta ord.

3.

Jag söp mig lite fuller när jag var åtta år,
Jag minns den glada stunden, jag minns den som i går.
När far min han var borta, i skogen uppå jagt,
Då sade mor min även: tag tiden väl i akt.

4.

Jag ofta haver tävlat med en och annan dräng,
På bregder och på nöjen, på åker och på äng.
Men gäller det att supa, slåss och spela kort,
Så är jag den förnämsta som finns på denna ort.

5.

Jag minns min gamla moder, ja hon var from och god,
Men brännvinsflaskan var ju hennes käraste klenod.
Jag ofta hördes säga: att pappa var en tok,
För han satt hela söndan och läste i en bok.

6.

Jag minns min gamle fader, när han blev något vred,
Han stampade i golvet, jag darrad'i var led.
Då knäppte jag min näve och sade: gubbe tig,
Om jag min ungdom njuter; vad fan angår det dig.

7.

Men snart de gamla dogo, jag blev min egen man,
Jag skeffad'mig en hustru, en sådan snart jag fann.
Och alla mina släktingar ledsagade min brud,
Till altaret i kyrkan allt vid fiolers ljud.

8.

En syster och jag haver i Stockholms stad hon bor,
Hon kläder sig i silke och går med gröna skor.
Hon kissar uti vädret, orsaken är den här,
En ung befordrad Löjtnant han håller henne kär.

9.

En gosse och jag haver, den håller jag så kär,
Han springer och han dansar, han super och han svär,

ACC. NR M.86.....

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Hör du min stackars gosse: om här skall bliva brist,
så inom några dagar skall du bli hästgardist.

F.d. soldat Jöns Ljung, född 1871
i Blentarp.

N:o 2.

En sjömans visa.

1.

Si en sjöman han har slätt ingen glädje,
Han far öfver det villande hav.
Och hans skepp det gånger sig av och an,
Ifrån fjärran till stränderna.

3

2.

Och när tre dagar voro förgångna,
Och den sjömannen bortrester var.
Då utvalde han sig en flicka till vän,
Som för alltid det skulle väl bli.

3.

Och när tre år voro förgångna,
Kom den sjömannen återigen.
Ja han ville då genast uppsöka sin vän,
Som han hjärtligen älskade än.

4.

Och sjömannen gånger sig på stranden,

För att träffa sin älskling igen.
Men då såg han henne spatserade,
Med en annan förtroliger vän.

5.

Si goddag min otrognaste flicka,
Hvarför har du så bedragit mig?
Ja, jag har funnit ett och annat brev från dig,
Som jag vet äro skrivna utav dig.

6.

Sen så drager han upp en så långer knif,
Och den sticker han igenom sitt bröst.
Det är endast för dig min otrognaste vän,
Jag i ungdomen förspiller mitt liv.

Med bekymmer gånger jungfrun till sin fader,
För att taga med honom adjö.
Sen går hon sig neder till det mörkaste hav,
Där hon ännu bådade sin graf.

Efter anteckningar av: f.d. soldat Jöns Ljung, född i
Bläntorp 1871.

4

ACC. N:R M.86.....

N:o 3.

En rekrytviss.

1.

Betänken er i gossar, den ed i svurit har,
Men tänk aldrig på de faror som stå för eder kvar,
I fjor vi svurit fanen, i år kenhände vi,
Kommenderas ut i ett blodigt krig.

2.

Tänk på Gustaf Adolf som för sin ära stred,
Trihundresjuttioåtta den psalmen själf han skref.
Förfäras ej i svenskarofast fienden är stor,
Vi skall strida med lejonets mod.

3.

Tänk på Karl den Tolfte som nordens hjälte var,
När han hörde danske kulorna, då sade han så här:
Det skall hädanefter blifva min dagliga musik,
Jag skall strida till fienden ångret sig.

4.

Och dessa två konunger som jag omtalst har,
Har varit tappra krigare till landets försvar.
Men nu har här uppvuxit ett lejon uti nord,
som kan störta en kejsares tron.

Efter f.d. soldat J.Ljung.

Dubblett

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

5 ARKIV

ACC. N:R M. 86

N:o 4.

En soldatvisa.

1.

Nu ljuder Smålands trummor, hör det i svenske män,
Nu är den dagen kommen, då vi är fri igen.
Som bröder Smålands gossar, och skåningar vi är,
Vi levat hela tiden uti Karlskrona stad.

2.

Som vapenbröder skiljas vi nu åter igen,
Och aldrig skall vi glömma, att vi är svenske män.
Om krigetrumpeten ljuder uti vårt svenske land,
Då skall vi åter samlas med vapnen uti hand.

3.

Nu reser vi till Skåne, der som vi förr ha vatt,
Och ni till Småland reser: hurra! hurra! hurra!
Och med Karlskrona staden ett högtidligt avsked tar,
Och tackar för de nöjen, som hon oss bjudit har.

4.

Adjö! du sköna boning, du garnisons-kassär.
Du blir visst inte öde, fast vi dig lemnat har,
Nej, andra gossar komma som våra platser tar.

5.

Jag har ej tid att skriva, därför blir hon ej lång,
Men tycker ni om visan så sjung den än en gång.
Var inte ledens gossar, men var nu alltid glad,
Och glöm ej hur det tillgick uti Karlskrona stad.

Efter anteckn. av f.d. soldat J. Ijung.

Tryckbrett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

6 ARKIV

7

ACC. NR M. 86

N:o 5.

Sjömannens älskade.

1.

Kanske du trycker annan till din sida,

Kanske du kläppat här en annan kind?

Men gifve Gud den dagen må framskrida,

Jag finner dig för evigt vara min.

2.

O! flicka, jag din själ af oro kväljer,

Om någon ovän lockar dig från mig,

Men se dig om, då du bland gossar väljer

Om någon är så öm som jag mot dig.

3.

Ljus måne, ljus, om någon från det höga,

Som ur sin dvala vaknat upp igen.

O, flicka lägg bort tankarna du hyser,

Och fly tillbaka till din trogne vän.

4.

Farväl med dig, min hilda älskerinna,

Jag har ej tid att längre dröja här.

Jag måste bort, jag måste bort, och lämna,

Min älskerinna och den sköna nord.

5.

Nu har jag afsked tagit af min flicka,

Och är allreda klar att gå ombord.

För skeppet ligger redan segelfärdigt

Och fanan svejor redan ifrån land.

Dubblätt

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

ARKIV

7

8

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.

Vi lossa våra ankare från botten,
Och kettingen af spelet drages rundt.
Vi hissa våra segel upp i toppen,
Och vår kapten, han kallar: "nu ombord!"

7.

Se flaggorna! Vi dermed afsked taga,
Allt med min flicka och den sköna nord.
Men en gång jag likväl återkommer,
Hem till min flicka och den sköna nord.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 6.

Dufvan i dalen.

1.

I dalen där sitter en dufva allén,
Hon gömt sitt näbb under sina vingar.
Hon sitter så ledsen på afbruten gren,
Och sällan i luften sig svingar.

2.

En jägare har skjutit dess maka till döds,
Och henne kvarlämnat åt "öden".
Ehuru hon suckar sitt hjerta till blöds,
Kan det ej blöda sig till döden.

3.

Så klägar här äfven en flicka, vars vän,
Ej skjuten, men svekfull är vorden.
I sorgen jag sitter och gråter för den,
Så länge jag andas på jorden.

4.

Okunnig i världen, okänder dess svek,
Jag gick att min bana beträda.
Att följa mina jämnsystrar uti lek,
Att plocka de blommorna de späda.

5.

Men tiden, som låter ej hejda sin färt,
Sig skyndar den glädjen att störa.
Ur barndomens lundar jag såg den snart,
Mot hymnens blå rymder mig föra.

6.

En yngling mig mötte med klappande bröst,
Han lofte mig trogen att vara.
Och hoppfullt han höjde emot mig sin röst,
Hvars öko mitt hjerta besvara.

7.

Han vänligt mig räckte sin darrande hand,
Och bad mig trofast på sig lita.
Förvisst att kärleken här knutit sitt band,
Som ingen var mäktig att slita.

8.

Snert hade jag redan upphunnit det år,
Då presten mig täcktes bereda.
Till första nattvarden och ynglingen går,
Att med mig den benen beträda.

9.

Den dagen var inne, den timmen framskred,
Vid himmelska kärlekens flamma.
Då bägge vi föllo vid altaret ned,
Att en gång nattvarden anamma.

10.

Sen Adam och Eva ur Eden drefs ut,
Ej någon så lycklig sig funnit.
Men, hvi är den glädje nu slut,
Hvi hafver dess lampa' utrunnit?

11.

O! du, som inblåste den kärlek så stark
Och skref i mitt hjerta dess lager.
O! äktenskapsstiftare! O! himlamonark,
Förlåt, om jag obilligt klagar!

12.

Om våren då naturen träder uti knopp,
Med smärta jag saknar en blomma.
Om hösten sig speglar mitt afhugna hopp,
I hotande sorgmoln som komma.

13.

Om sommarn jag minnes den kärlek så varm,
Som varit orsak till min smärta.

Om vintern afmålar, hvad köld i min barm,
Och aprils snö liknar ditt hjerta.

14.

Om dagen då jag i mitt arbete går,
Din skugga mig städse förföljer.
Om natten i drömmen du framför mig står,
Och bädden med ängslan omhöljer.

15.

En Jacob han tjänte för Rakel tre år,
Och åter sju år han det lofva.
Ehuru det kostar din Rakel mång tår,
Du likväl hos Lea vill sofva.

16.

En ger du ditt hjerta, en annan din hand,
Och rysligt med kärleken gäckas.
O! bäfva att leka med kärlekens band,
Som icke med vatten kan släckas.

17.

Ett ögonblicks ville ej förleda dig,
Du måste väl känna min smärta.
Då ellefva år jag lefvat för dig,
Jag måste väl känna ditt hjerta.

ACC. NR M.86.....

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
13 ARKIV

18.

Jag har på den tidrymd väl ofta förut,
Fördenskull haft orsak att gråta.

Men kärleken min som aldrig tar slut,
Var alltid så villig förlåta.

19.

Dig roar att åter upprifva det sår,
som länge för din skull måst blöda.
Ej nog att jag offrar dig min ungdomstår,
Mitt framtida lugn vill du döda.

20.

Du märkte väl gnistan af kärlekens brand,
Som tiden ej kunnat utsläcka.
Du nalkas ju åter med ved i din hand,
Att åter dess låga uppväcka.

21.

Var ormen, som kräls mot paradisport,
Så listig som du att bedraga.
Så kan jag ej kländra, hvad Eva har gjort,
Men likväl dess öde beklaga.

22.

Nog vet jag, du säger, ditt löfte ej var,
Att nånsin till hustru mig taga.
Men sådan ursäkt är bäst att du spar,
Ty tiden dess skuggor uppdaga.

14

23.

Du säger mig endast ha älskat i dans,
Men aldrig af hjerta och sinne.
Af falskhetens lagrar du flätar en krans,
Dig till everderligt minne.

24.

Då du eftertänker, så minnes du väl,
Hur illa mot mig du kan handla.
Hur ofta du svor å din syndiga själ,
Att aldrig din kärlek förvandla.

25.

Fast Judas, som sålde sin herre och vän,
Ur repet i afgrund sig svinga.
Som finner ännu här förrädare än,
Som honom ett selleskap vill bringa.

26.

O! yngling berättas mens Judas ditt lag,
Hur skönt du tillfogar mig smärta.
Omtala därnere, hur kvinnan är svag,
Och huru du lekt med mitt hjerta.

27.

Dock gå till min syster - din brud,
Och lyssna ej till, om jag gråter.
Ty du kan ditt hjerta försona med Gud,
Jag din förra falskhet förlåter.

15

28.

Ehur vi bägge har diat ett bröst,
Och legat inunder ett hjerta.
Jag hatas af henne, som borde ge tröst,
Dock skratter hon blott åt min smärta.

29.

Som styfbern jag hålles af fader och mor,
Min syster vår vänskap uppbryter.
Fast jag som kom af samma anda beror,
Ty ett blod i ådrorna flyta.

30.

Jag hafver nu skrifvit min klagen till slut,
Ehuru jag till afbrott blef skrämd.

Så snart första versen af visan kom ut,
Fast ingen är nämnd eller skämd.

31.

Nu snart jag från denna sorgedäl far,
Ty här all min glädje försvunnit.
Förväl! ja, förväl! O! I lyckliga par,
Hell dig, som min brudgum har vunnit.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. N:R M.86.....Faderskyssen.

N:o 7.

1.

På öppna fönstrets böljande gardin,
samm middagssolens sista stråle in.
I Julias rum och darrande såg på,
Hur flickan klädde sig från topp till tå.

2.

Hon tyckte om sig i sin toilett,
Ty hennes klänning, sett så nött, så nött,
Och blå band i gula lockar klär,
Så att hon nästan i sig sjelf blef kär.

3.

Så innerligt förnöjd log hennes mun,
Och kindens grop blef så djup, så rund,
Som Amor flugit fram och i sin flygt,
Med lifligt finger hennes kinder tryckt.

4.

Och ögonlocken likt en båg spändt,
Och sjelfva ögonen af facklan tändt.
Och öfver dem en panns höjde sig,
Som lilje öfver två förgät ej mig.

5.

Och barmen låg i tyll så spindelgles,
Att nunnorna derigenom kunde ses.
Förstulet genom gallret titta ut,
Och sucka efter klosterlifvets slut.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
17 ARKIV

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

18 ARKIV

6.

Strax är jag färdig mamma vänta blott,
Min myrt i dag ej vatten fått.
Men det var sannt, förrän vi gå,
Lär mig i hast hur man fadder skall stå.

7.

Kors, flicka det ju står i din ketkes,
Gunås, hur nu för ti'n vår ungdom läs.
Ja, minns din pligt, som fadder, den är stor,
Du svär, i nödfall blifva barnets mor.

8.

Ack, mamma, jag ju bara veta vill,
Hur det går under sjelfva akten till.
Men får ju också där en vis - a - vis,
Jag gissar nästan vem som min skall bli.

9.

En vis-a-vis, hur syndigt är ditt tal,
Din tanke flicka leder jämt på bal.
Din gång är dans, då går ju nu i takt,
Då du skall gå till en högtidlig akt.

10.

Gör du, som hvar en städad flicka gör,
Och som din mamma blott på prästen hör.
Och då han frågar, svara: "ja", och nig,
Håll dig beskedligt stilla se'n och tig.

19

ACC. N:R M.86.....LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-19 ARKIV
—

11.

Visst lade hon på hjertet mæmms tal,
Ty si, blænd flickorne i festens sal.
Står hon så blyg i ledet och ser ned,
Som enda sippen i en rosenked.

12.

Men slog hon blicken upp ifrån sin fot,
Den möts af hans, som står der midtemot.
De ha nog mött hvarann förut en gång,
De glada aftnar , under lek och sång.

13.

Som barn de dansat samma majstång kring,
Om julen lånat eld och se'n gömt ring.
Till hans och hennes ögon allt ibland,
Förstulet lånte eld utaf hvarann.

14.

Och nu då akten slöts, tänk, hvilket spratt,
Han kysste flickan, som hos mamma satt.
Att akten skulle ta ett sådant slut,
Det hade gumman i sitt tal glömt ut.

15.

Men under vägen hem då börjar hon,
Som vid en operas slut sin recension.
Om kyssars gift och om en farlig tid,
Men flickan tänkte för sig djelf dervid.

ACC. NR M. 86.....

16.

Hur synd att kalla denna kyss ett gift,
Han var ett purpur - munlack till den skrift.
Som re'n förut uti mitt hjerta fanns,
Hvaraf en afskrift säkert låg i hans.

17.

Och den där plikten: att så der bli mor,
Som mamma nämde, kändes mig så stor.
Till dess hans kyss så tydligt innebar,
Att blir jag barnets mor, blir han dess far.

Efter Bengt Pers anteckn. Veberöd.

Hon finns ej mer.

N:o 8.

1.

När helst jag dryfter min gamla fråga:
Hvarför sig lifvet, nu som en plåga,
Så ödsligt ter.
Jag hör en klagande röst blott stämma,
Uti mitt inre sitt evigt samma:
Hon finns ej mer.

2.

Och då jag stundom i kvällens timmer,
Upp till den stjernan som fjerran glimmer,
Med längten ser.
Då hörs hon sucka i höga linden,

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
20 ARKIV

21

ACC. N:R M.86.....

Den milda, susande aftonvinden:

Hon finns ej mer.

3.

Hvar gång den flyende aftonsolen,

Förrän hon döljer sig bakom palm,

Till afsked ler.

Och hennes ljus för min blick försvinner,

Den grymma tanken mitt hjerta brinner.

4.

Och när den ensliga, tyysta skogen,

Det af min smärta så djup så trogen,

Jag sorgen ger,

Ett sakta eko, som fjerran klingar,

Blott detta gäckande svar mig bringar.

5.

Och går jag dit till den gröna kullen,

Där i den fridlysta, vigda mullen

Hon bäddats ner.

Der står ett läsa de minnesorden,

På marmorstenen, ett här på jorden.

• Efter Bengt Pers anteckn.

Dubblett

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

21 ARKIV

22

ACC. NR M. 1925.

N:o 9.
I skymningen.

1.

Vid grönklädd häck i sommarkväll,
En tärna satt en gång.

Och lyssnade så nöjd, så säll,
Till trastens blyga sång.

2.

Men säg mig lilla fogel, nu,
Säg, är du en profet!
I klara toner sjunger du,
Allt, hvad mitt hjerta vet.

3.

Att jag är sexton vårar blott,
Du sjöng ju om helt nyss.
Och ett jag nyss af Anders fått,
Så mången eldig kyss.

4.

Du kom ju hit från rymden blå,
Jag såg dig då du kom.
Hur, lille fogel, kan du då,
Min kärlek sjunga om?

5.

Och liten fogel svarar då,
Der han på grönen satt.
Visst kom jag hit från rymden blå,
I klarnad sommarnatt.

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
23 ARKIV

24

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6.
Jag svingat högt på ändlös ban,
Ja, hela dagen lång.

Nu sjunger jag, som jag är van,
Min lilla aftonsång.

7.
Mot himlen opp mitt öga ser,
När tonerna jag slår.

Ty från de ljusa dalar der,
Jag mina sånger får.

8.
Kanhända och från samma land,
Du dina känslor får.

Ack! undra därför ej ett grand,
Att du min sång förstår.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 10.

Bevis.

1.
Det händer understundom så,
När jag på Nobis sitter.
Jag börjar starkt fundera på,
Om det är jag, som sitter, der jag sitter.

2.
Hm, det är lite konstigt, men,
En under bordet ligger.
Och därför undrar jag, om än
Det Fylax är, som ligger, der han ligger.

3.
Med andra ord, jag blir ej klok,
När jag betrakter djuret.
På hvem af - nej, det bär på tok,
Hvem af oss två, är människan eller djuret.

4.
För ett nu visshet om det få,
Jag tar ett glas och dricker,
Och bjuder Fylax. Icke. Nå?
Jo, människan, det är jag, som dricker.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 11.

Också en fråga.

1.
Ett älskande par gick en kväll i en lund,
I skygd utaf skuggrika ekar.
Och skrattade både så ljufligt en stund,
Åt barndomens roliga lekar.

2.
Herr Fredrik förtjust öfver ögonen slöt,
Till fännen den rödlette Hedda.
Och språket så lätt öfver läpparna flöt,
Som honung med socker och grädda.

3.
En bänk, visst för älskande tillyxad blott,
Dem inbjöd till hvila så ensamt.

ACC. NR M.86.....

Som det uti gräset på kvällen var sått,
De slog sig neder gemensamt.

4.
Herr Fredrik han suckar och hostar ibland,
Det sitter så fast uti halsen.

Och Hedda blef varm, då hon trycks af hans hand,
Presis som hon kommit från valsen.

5.
Och foglarna slå uti lunden en drill,
Herr Fredrik näns ej att dem höra.
Men Hedda på bänken kan ej sitta still,
Ty hon är så van att sig röra.

6.
Då tänkte hon frist: så godt, som du kan,
Och frågar med suckar så länge.
Säg Hedda, kan lycklig du göra en man,
Ack! Fredrik, det har jag gjort många.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 12.

Den gamla modern.

1.
I aftonstunden vid lampans eken,
Hon sitter vid sin sön allén!
Från världens oro fjerran skild,
En älsklig fridens bild.

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
26 ARKIV

27

Hon skådat skiften, räknat år,
Snart snö vitt är det glesa hår,
Men blicken är ljus och klar,
Som uti vårens dar.

2.
Om nålen ej förs fort och lätt,
Är dock var maska jämn och tät,
Stark är din tråd, o, moder huld,
Hon spunnen är af guld.

Ut af den trohet, ren och sann,
som aldrig, aldrig svika kan,
Som ger, men ingenting begär,
Af dem hon håller kär.

3.
O! son, du hennes lefnadströst,
Visst röres känslor i ditt bröst,
Af vemod, då den fina duk,
Så varm, så silkesmjuk,
Som vänlig hälsning snart du får,
Och hjertat viskar, "vad en mor
Är i det lilla stor."

4.
Du sträfvat upp på ärans höjd,
Hon dväljes med det ringa nöjd,
Uti en trångt begränsad värld,
Vid hemmets dystre härd.

Och då från dig hon får ett bref,
Som kanske du i brådsken skref,
Hvad högtid, o, hur väl, hur skönt,
Hon har dem alla gömt.

5.
Och hennes tanke i ditt spår,
Liksom en vänlig ängel går,
I dagens värf, i nattens frid,
Han dröjer hos dig blid.

Kanhända hennes bön har röjt,
Upp mången fåra, den du plöjt,
Och kallat fram välsignad brodd,
Utur din mödas sådd.

6.
Då en gång, kanske snart du står,
En sörjande vid hennes bår,
Då bäst du skådar, hver hon var,
Hur djupt hon älsket har.
Då är det dig som världen all,
Helt plöteligt blefve mörk och kall,
Du känner, som för dig ej så,
Ett hjerta mer skall slå.

Efter Bent Pers anteckn.

ACC. NR M.86.....

N:o 13.

Väckert så.

1.

Herr Scherryspets till färgen röd,
I politik och håret. En gång båd hand och hjerta bjöd,
Men fast ett hjerta gott som gull,
Den röde rebulisten hade,
Dock flickan blott för hårets skull,
Beteckne sig och nej strax sade.

2.

Nu gingo månader och år,
Och ingen friare fick flickan.
Sist kom en man med silfverhår,
Och öfverflöd af guld i fickan.
Men ungmön svarar på hans tal,
Ni mig ej lockar eller tubbar,
Jag finner ej mitt ideal,
Bland några gråhårigubbar.

3.

Nu gubben gick, och tiden gick,
Och flickan gick på trottitalet.
Men under årens lopp hon fick,
Så smått förändra ideal.
Sist kom en man, hon följde då,
Och böjde knä på vigselpallen,
Han var ej röd, ej heller grå,
Ty han var bar i hela skallen.

Efter Bengt Pers anteckn.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
30 ARKIV

31

ACC. NR M. ...86.....

N:o 14.

Oförgänglig spegelbild.

1.

Det var en solig junidag,

Vid källan stodo du och jag,

Och spegeln gaf igen ditt drag,

Med underbart behag. 2.

Du gick. Vi sletos från hvarann,

Bort ifrån vågens fann du evann,

Och aldrig mer jag återfann,

Din bild så klok och sann.

3.

Men källan drog alltjämt min håg,

Och när invid dess rand jag låg,

Det ständigt var mig, jag såg,

Förklarad ur dess våg.

4.

Oändligt skilda äro vi,

Och vattnets spegling är förbi,

Men aldrig hann jag låta bli,

Att skåda dig deri.

Efter Bengt Pers anteckn.

Dubblätt

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

32 ARKIV

ACC. NR M.86.....

N:o 15.

Förnöjsamhet.

1.

Låt världen få larma och stoja,
Jag ej på dess bullrande hör.
Här jag, då jag lefver en koja,
Hog får jag en graf, då jag dör.

2.

Den rike må njuta med vänner,
Sitt gods på festliga vis.
Mer nöjd han dock aldrig sig känner,
Än jag med min torftiga spis.

3.

Af flärden den mäktige höljes,
Och tycker, att han något är.
Hvad mer om af jubel han följes,
Då oro hans hjerta förtär.

4.

När sinnet förkrossas och lider,
Hvad får han af makten för tröst,
Hvad bådär då hjertat det svider,
Att stjerna han bär på sitt bröst.

Efter Bengt Pers anteckn.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
33 ARKIV

ACC. N:R M. 86

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
34 ARKIV

5.
Hvad mera, om drägten är sliten,
Ej mänskan bedöms på sin skrud.
Och den, som för världen är liten,
Är kanske nog stor inför Gud.

6.
Den stolte på axlarna rycker,
Men föga allt hånet mig gör.
Den bättre än andra sig tycker,
Skall en gång få svara därför.

7.
Se, konungens spira skall falla,
Mot grafven han byter sitt slott.
Och fremåt vi vandra ju alla,
På vägen, som fäderna gått.

8.
Hvad mera om stoftet i mullen,
Förtrampas, försmås och förglöms.
Då sömnen är ljus under kullen,
Och der ifrån världen man göms.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 16.

Du är mig kär.

1.

Du är mig kär i alla öden,
Då lifvets morgon lyser klar.
Och då den kalla bleka döden,
Sin aftonskymning kring mig drar.
Så väl, när hoppets guds-gnista
Min själ i ljusa färger klär.
Som då dess gyllne trådar brista,
Är du mig kär.

2.

Du är mig kär, då lyckan ljuter,
Sitt blida solljus på min stig.
När sömnen mina ögon sluter,
Är ljufva drömmen blott om dig.
Och om den dag, den tid, som stunder,
Än motgång i sitt sköte bär.
Min tröst på detta hopp jag grundar,
Du är mig kär.

3.

Du var mig kär, då i mitt hjerta,
Min kärleks blyga ros slog ut.
Du är mig kär, om kvalens smärta,
Vill göra på dess lif ett slut.

Dubblätt

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

35 ARKIV

36

Men skulle svekets moln sig hopa,
På hjertets himmel, ren och skär.
Skall jag beständigt, sucka, ropa,
Du är mig kär.

4.
Du är mig kär, då glädjens fröjder,
Då hennes trolske makt min själ
Förädlar, blidkar och försonar,
Såväl med lifvets ve som väl.
Du är mig kär, hverhelst på jorden,
Du dväljes, fjärran eller när,
Varhelst du hör de ömma orden:
Du är mig kär.

5.
Du är mig kär, då glädjens fröjder,
I stilla ro jag njuta får.
När på dess solbelyste höjder,
Högt jublande mitt hjerta slår.
Men tänder sorgens bål sin flamma,
I detta brödt som sjuder här.
Då skall jag ropa om mitt samma,
Du är mig kär.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. NR M.86.....

N:o 17.

Nu är jag ensam.

1.

Nu är jag ensam med mitt sorgens hjerta,
Och skild från den, som all min kärlek vann.
Hvem kan väl lindra denna bittra smärta,
Och skänka frid, åt dessa sorgens dar.

2.

Om blott din kärlek åter du mig skänkte,
Finns ej i denna värld för mig en vän.
Hos dig jag all min fröjd och sällhet tänkte,
Men nu försvinner äfven, äfven den.

3.

Om någon gång i aftonvindens susning,
Du hör en röst, som suckar till dig ömt.
Så är det jag, som nämner med förtjusning,
Ditt namn, jag tycker, att din röst jag hör.

4.

Du lämnar mig med tårar i mitt öga
Och går från mig uti en annans famn.
Må Gud i Himlen dig därför belöna,
När vi få råkas i den säkra hamn.

5.

Der får du en gång för din kärlek svara,
som du uti ditt falska hjerta bär.
Det duger ej, att der sig'falskt förklara,
Ty, Guden evig rättvis domar är.

Dubblett

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

37 ARKIV

38

6.
När allting lif och glädje, sällhet endas,
När du bland vänner säkert gläder dig,
Då sörger jag och mins suckar blandas,
Med minnet af, att du är skild från mig.

7.
O! denna dag är dyster för mitt sinne,
Mitt hjerta nedtryckt är af sorgens tår.
Fly dystra tankar, fly ifrån mitt minne,
Och glädjens sol igen för mig uppgår.

8.
Farväl min vän, farväl du falske flicka,
Ett ömt farväl jag endast ber af dig.
Men låt mig endast denna gång få dricka,
Den bittra kalk, som du har räckt åt mig.

9.
Men gå ej bort, jag vill ej vara ensam,
Jag vill dig se, jag vill dig äga än.
Ack! hör du ej hur ljufligt orden klinga,
Ja, gå ej bort, min älskling och min vän.

10.
Om du blir lycklig, jag dig gärna glömmar,
Och alla kval, som du mitt hjerta gaf.
Igenom lifvet går jag tyst och drömmer,
Jag minnes dig, men ser dig aldrig mer.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
40 ARKIV

N:o 18.

Vid årsskiftet.

1.

Hva ekönt är förbleknar,

Dess tid är kort,

Hvad starkt är det veknar,

Det vissnat bort.

Ej höghet, ej ära, ej makt består

Från år till år.

Ty seklerne sope igen dess spår.

2.

Om släkten försvinna

I tidens graf,

Som floder förrinna

I världens haf

Ho täljer var droppe som runnit ned,

Hvart släktes ked,

Hvar glidande länk i oändlig ked.

3.

Det är som att vandra, mot öknens slut,

Der tallösa andra, Ha gått förut,

Ej finner du spåren, I öknens damma,

Och når du fram,

Ej finner du namnen i palmens stam.

4.
Det är som att skriva
Vid hafvets strand
Sitt namn i en drifva
Af hopad sand.
Se, vågorna växa med häftigt mod
Från ebb till flod
Och borta är drifvan, der namnet stod.

5.
Bland tellösa tusen,
som blickat upp,
Mot stjärnfästa ljusen
I seklers lopp.
Blott få hafva bergat i minnets hamn
Sin gernings namn.
Ty detta skall sjunka i glömskans famn.

6.
Ett år varde lyktadt,
Ett annat nytt,
Hur tiden har flyktat
Och tusen grytt.
O! solårens timglas, hvar står det kvar?
Männ än det har
Af orunna sandkorn oändligt kvar?

7.
Hvad släkte på släkte

I rastlös fart!

Vi vordo vi väckte?

Vart går vi, vart?

O! är då väl lifvet sist en dröm.

Ett visket glöm!

En bristande bubbla på tidens ström.

8.
Se, sida vid sida

Och fot för fot

Vi jordbarn skrida

Vårt mål emot,

Om herskarens purpur och krigarens stål,

Om pråkt och prål,

Om tiggerens träsor, - dock samma mål.

9.
Vi göra vår bana,

Fäst kort, så trång?

Å kärleken mans

Till evig gång.

Det hugnar att hjälpa och hjälpas ibland,

Och ser du en usling vid vägens rand,

Räck ut din hand.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 19.

När det blir vår.

1.

När blir det vår? Därute flingor dansa,
Och kalla drifvan vidgar ut sin famn.
När blir det vår, när får jag väl bekransas
Med sippor vårdan, som bär hennes namn.

2.

När blir det vår? Så sporde knoppar späda,
Som bakom rutan sig för vintern gömt.
Och när skall vårsol fram på fästet träda,
Och oss den fägring ge, hvarom vi drömt?

3.

När blir det vår? Sin moder hördes spörja.
En liten pilt, nu vintern är så kall.
När får jag åter lek i skogen börja,
Och då vid stranden lyss vid böljors svall.

4.

När blir det vår? Så spordes från sitt läger,
En bleknad tärna, - ack när blir det vår.
Men döden fattar hennes hand och säger:
Guds paradiset i evig vårdräkt står.

5.

När blir det vår? Så spordes i en hydda,
På naken hed, o Gud, när blir det vår.
Vårt låga tjäll kan ej mot kölden skyddas,
Och nöden pressar fram förtvivlans tår.

ACC. NR M. 86.....

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
44 ARKIV

När blir det vår? ^{6.} Så ljud det i mitt hjärta,
En suck sig smög till Gud, som leder allt,
Och se, i glädje bytes snart vår smärta,
För vårsols strålar åter drifvan smält.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 20.

Förgänglighet.

1.

Borger grusas, murar vittre,
Makt och människoverk förgå:
Hopad skatt kan tiden splittra,
I fragmenter duka få.
Stoftets son, som stolt tillbader,
Egna storverk - och hur sm-å!
Böj dig djukt och ödmjukt neder,
Alla männiverk förgå!

2.

Se, hur sol'n ännu ses låga,
Strö sitt guld kring land och haf.
Myriarder stjärnor tåga,
Just de banor, han dem gaf.
Han, som gjorde alla tingen,
Lager för dem alla skref.

45

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
45 ARKIV
—

Utom honom ingen, ingen
Varit är, vars verk förblef.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 21.

Romans i fjällbygden.

1.

Du hula måne i det blå,

Som lyser!

Och jordens ruckel tittar på,

Och myser,

Med lampan öfver böljans djup,

Och fjällen,

Du lotsar fram min lilla slup,

I kvällen.

2.

På viken krusar vinden lätt

Dess spegel,

Och Eol fyller jämt och nätt,

Mitt segel.

Cigarrens fyr med friska drag

Jag tänder,

Och ut på kryss liksom jag

små änder.

46

3.

Jag trästens mjuka tonfall hör,

I skogen,

Och då af hölars, som man kör,

På logen.

I mjuka höet ligga barn,

Och kullra,

Och bruset hörs af fors och kvarn,

Som bullra.

4.

Och glädjen skallar vidt kring tjäll,

Och stackar,

Och ekot skrattar med i fjäll,

Och backar.

Till detta glada tidsfördrif,

Jag fore,

Om kroppen så konservativ,

Ej vore.

5.

På strömmingsfiske far en trut

Så sniken,

En gulgul ekstock glider ut,

Ur viken.

En flicka rör den lugnt och tyst,

I säfven,

Och en student står som en byst,

I stäfven.

Dubblätt

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

47 ARKIV

48

6.
Han rör sig, ach, om Ni de två,

Nu sågen,

En liten afund flög väl då,

I hågen.

I månsken just gud Amor har,

Sitt välde.

En liten puss tror jag det var,

som smällde.

7.

Om natten skynnes vattendrag,

Och landen.

Med slappa segel vaggas jag,

Mot stranden.

Var lund är tyst, som böljans svall,

Vid hällen.

Blott kråkan hörs och forsens fall,

I fjällen.

8.

Hur ljuft ibland att dagens bråk,

Få glömma.

Att lyssna till naturens språk,

Och drömma.

Att gå så här i kors och krok,

Och keva,

Och bläddra i Guds stora bok,

Och stäfa.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. NR M.86.....

N:o 22.

Högsommaren.

1.

Derute är det sommar nu,
Med sol, som klarögd ler.
Och lärkesång, som klingar gladt,
Ur ljusblå etern ner.
Mot gröniklädd strand slår böljan se'n,
Vid vindens sakte vyss.
Och ros och väpling rodras re'n,
Vid bins och fjärlis kyss.

2.

Derute är det sommar nu,
Så låt och i ditt bröst
En sommarstråle tränga in,
Att skingra köld och höst!
Och se'n med större lust än förr,
Gå ut och trotsa dem.
Som utan ljus och glädje bo,
I sorgens mörka hem.

3.

Var vaksam, som i sommars dar!
Den trägna myran är.
Än sjuder styrkan i din arm,
Än kinden roser bär.

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
50 ARKIV

51

Än mången tårat öga finns
Hvars tår du torka kan.
Än mången mun, hvars leende,
För nödens allvar svann.

4.

Så skynda, än är sommarn här
snart sträcker höstens vind.
Sin flygt kring lifvets grön fällt,
Snart bleknar rosig kind.
Hvad då i kraftens sommar, dar,
Du gjort för likars väl.
Med minnets låga värme skall,
I höstens rusk din själ.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 23.

Barnens julnatt.

1.

Nu ljusen ha slocknat, och trygga de små,
Ha somnat så stilla,
Men julkvällens fröjder nog ännu dem nå,
I drömmarnes villa,
Och leka "titt ut" med dem där och än le,
Emot dem med äpplen och glitter.
Och tomtar och julljus, ty barndomens fée,
Invid deras hufvudgård sitter.

ACC. NR M. 86

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
52 ARKIV

2.
Ja slumren i små, tids nog vaknar I opp,
Från lära och känna:
Hur ofta här gäckas det ljufvaste hopp,
Hur sorgerna bränna.
Säll den, som kan berga ur lidelsens strid,
En håg ej för mycket försliten.
Och som icke blyges, att minnas den tid,
Då ännu han själf ju var liten.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 24.
En vissnad ros.

1.
Som blommornas drottning i skogen jag stod,
Och sände min doft öfver heden.
Då svällde mig bröstet af sällhet och mod,
Som förr mina syskon i eden.
Med hänförda blickar en hvar på mig såg,
Jag log som den menlösa freden.

2.
Nu står jag förvissnad, förgäten, af allt,
Och drömmer om tider som varit.
Man skådar ej mer min sköna gestalt,
Mitt doft har för vinden farit.

53

Men djupt i mitt inre jag minnet dock bär,
Af fröjder, dem förr jag erfarit.

3.

Du tärna, som suckar, att vännen dig glömt,
Der ensam du går under linden.

Och klagar, att glädjen sitt anlete gömt,
I tårar som flöda på kinden.

Du är ej den enda, som ödet har dömt,
Att sakta förkastas av vinden.

4.

Hvad tänkte du väl, då min syster du bröt,
Och törnena sårade handen.

I kransen den menlösa blomman du knöt,
Åt honom som dröjde på stranden.

Jag såg, hvad du tänkte, jag minns, hvad du njöt,
Jag känner den saliga branden.

5.

Nu suckar du tröstlös, att borta han är,
Den vän, som ditt hjärta har tagit.

Den glödande kransen ej mera du bär,
Sen hoppet så grymt dig bedragit.

Förvissnad och ensam du finner mig här,
Så både oss ödet har slagit.

6.

En lärdom jag har dock att gifva dig än,
I hoppet att en gång få blomma igen.

Mitt öde jag stilla betraktar.

Var tålig, som jag, och förbida, min vän,
Tills höstiga stormen sig saktat.

7.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 25.

Kvällens frågor.

1.

Broder, när för dig till slut var liden,
Arbetsdagens äflan, kamp och strid.

Och så huld och ren som barndomsfriden,
Kvällens stjärna såg på dig så blid.

Kom ej då med månens bleka låga,

Likt en ande som ej dagen tål.

Tyst som västansusning denna fråga:

Hvartill sträfver jag? Hvad är mitt mål?

2.

Är det lycka, rikedom och ära,

Njutning, makt och dagens pris.

Eller är det att en gång få skära,

Ryktets lagrar? Att bli lärd och vis?

O, hvad är det väl, som ytterst gömmes,

För en rastlös id af dagens träl?

Dubblett

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

55 ARKIV

ACC. NR M. 86.....

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
56 ARKIV

Hvad det mål, som under mödan drörmes,
Af hans fikande, förströdda själ.

3.

Är det verkligt gagn och tröst på jorden,

Trofast, sedlig, hjälp åt broder der?

Är den kraft jag eger offrad vorden,

För det goda, för det rätta? Är,

Målet högt, om än mitt kall är ringa,

Sigtar jag framåt med stadig hand,

Säkert öga att ej bomskott bringa,

Mig blott skam och blygsel-rodnans brand.

4.

Lycklig den, som utan sorg kan skänka,

Denna manande och djupa röst.

Samvetsfridens svar, den som kan tänka,

På sitt värf med lugn och hoppfullt bröst,

Lycklig den, som uppå kvällens fråga,

Svara kan med en förfluten dag.

Full af sträfvan efter sin förmåga,

Full af redig vilja - om än svag.

Efter Bengt Pers anteckn.

57

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

57 ARKIV

N:o 26.

Salig tröst.

1.

Och vördig herr prosten från barnsölet går,

Och klockarfar går vid hans sida.

Sig gubbarna tagit en styrkande tår,

Men vägen var äfven så backig och svår,

Om fotfäste gubbarna strida.

2.

Och månen han skiner på snöhvitan jord

I skenet gubbarne sig lade.

Men också om prosten var tämligen smord,

Han kunde dock pryda sitt tal med Guds ord,

Han öppnade munnen och sade:

3.

Här ligga vi nu uppå skinande snö,

Likt blommor på afslagna stänglar.

Vårt lif är som blomster, allt kött är ju hö,

Här kunna vi somna, förfrysas och dö,

Ty Gud vill öka sina englar.

58

ACC. NR M. 86

N:o 27.

Dolda vägar.

1.

Jag såg en örn mot himlen fly,
Säg mig hans väg i gyllene sky!

2.

Hän gled en orm i solens sken,
Säg mig hans väg i ljung och sten.

3.

Der flög ett skepp mot fjerran ö,
Säg mig dess väg i skummig sjö?

4.

Då skall jag visa dig det spår,
Där kärlek till ett hjerta går.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 28.

Den försmåddes klagan.

1.

Solen skiner och sjön är blå,
Tusen tankar i sinnet gå,
Glöda som eld i natten.
Stilla mitt hjärta, slå då ej så!
Aldrig mot hans du klappar ändå:
Tystna som sången i natten!

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

58 ARKIV

59

ACC. NR M. 86LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
59 ARKIV

2.

Stanna var stilla brusande våg,
Aldrig du svalkar glödhet håg,
Dränker ej smärta i djupet.
Fogeln och klockan slår,
Tiden ju läker alla sår,
Döljer i nattsvarta djupet.

3.

Tråna, tråna då långsamt bort,
Solen skiner så hett och torrt.
Vatten ej törsten släcker.
Domna, domna mitt hjerta du,
Tig och bida en stund ännu,
Döden din dag utslecker.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 29.

Min kammare.

1.

Då jag blir trött af nöjena och flärden,
Af brottandet i lifvets hårda strid,
Jag vet en enda liten vrå i världen,
Som återger mitt trötta sinne frid.

2.

Det är min egen kammare, den lilla,
Så anspråkslös, men kär för mig ändå.
Der finns ej plats för världens sorg och villa,
Knappt nog för mina egna sorger små.

60

3.

De stora med bekymrens skara,
De utestängas, då jag går ditin.
De veta nog att jag i fred vill vara,
För deras larm i egna kammarn min.

4.

Derute, der i världens støj och vimmel,
Jag kan nog med dem ta ett "nappetag".
Men hemma älskar jag en molnfri himmel,
Som livets skönsta, renaste behag.

5.

Hur tyst det är, jag är så nöjd derinne,
Minutens vingslag knapt förnimmes der.
Två englar der mig helsa: hopp och minne,
Som lär mig akta på den stund som är.

6.

Gu gifvet, att jag aldrig måtte sakna,
Ett stilla hopp, en vän och dagligt bröd.
Och lefnadsmöd, hver morgon jag får vakna,
Och samvetfrid och lugn intill min död.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. N:R M. 86

N:o 30.

Flickans dröm.

1.

Hur lycklig var jag ej i drömmen,
Men tyst nu, mitt hjärta var tyst!
Jag kan ej förstå det, knapt tro det,
Att han uti drömmen mig kysst.

2.

Han viskade tydligt i drömmen:
"För evigt vill jag blifva din."
Dock suckar jag nu mellan tårar:
Nej aldrig kan han blifva min.

3.

Ack, finge jag åter i drömmen,
Bli fäst som hans älskade mö.
Jag himmelen ville försaka,
Om jag i den drömmen fick dö.

Efter Bengt Pers anteckn.

Dubblett

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

62 ARKIV

ACC. NR M.86.....

N:o 31.

Nyårsmorgon.

1.

Ogenomtränglig förlåt ännu höljer,
Ditt anlete du nyinträdda år.
Hvem anar hvilka öden, Du oss döljer,
Hvad oss bland dina skiften förestår.

2.

För många skall du hopp och framgång gömma,
Och mangens fröjd i jorden nederslå.
På många grafvar du ditt ljus akall tömma,
Kanske det skina skall på min också.

3.

"På jorden frid och mänskan en god vilja,"
Den bästa nyårsbön det blir ändå.
Hvad Gud förenar, skall ej mänskan skilja,
Till bröder skaptes vi: Förblifven så.

4.

Hvar stund af lidande, var sorglig bitter,
Du skänkt din like, täljer hämnarns röst.
Försonlighet vid Skaparns thronpall sitter,
Och stöter bort hvar falskt och hatfullt bröst.

Dubblatt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

63

5.

Skänk, nya år, välsignelse åt jorden,
Belöna odlarns mödosamma kall.

Lys enighetens tingsfred öfver jorden,
Och gyllne åldern återkomma skall.

6.

Om endrägt gästar blott borg och hydda,
Vi trotse farorna, vi le åt dem.
Men fåfängt yttre fred vår strand skall skydda,
Om inre frid ej bor i våra hem.

7.

Kom brödrakärlek, själ af samfundslifvet,
Gjut andan af din kraft i våra bröst.
Hvadhelst af ödet blir oss föreskrifvet,
Med manligt mod skall bäras, vid dess röst.

8.

Vid plågans läger du som engel vaka,
Ett nödens barn du räckte hjälpsam hand.
Och sträckte, om oss nalkas stridens drake,
Af broderströst en sköldberg kring vårt land.

Efter Bengt Pers anteckn.

ACC. NR M. 86

N:o 32.

Hvar är det jul.

1.

Der man icke modet tappar,
Fast man har det trångt och armt.
Der för andras nöd det klappar,
Något hjärta som är varmt.

2.

Der som barnaögon följa,
Mammas små bestyr och spår.
Der man intet har att dölja,
Utan fullt hvaran förstår.

3.

Den som ljusens granna hvimmel,
Uti granens gren och topp.
Är en bild utaf den himmel,
Dit vi alla längta opp.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 33.

Skymd utsikt.

1.

Fåfängt i den kulna dag,
Mot min synränd blickar jag,
Uti vida världen.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
65 ARKIV

66

Himlen har ej skymt af blått,
Allt är idel "grått i grått,"-
Isbelagda fjärden.

2.

Men den skogen dimhöljd står,
Drömma knoppar se'n om vår,
I hans tysta sköte.

Der en fläck ej än syns grön,
Väntar brodden under snön,
Blott nå strålens möte.

3.

Våren kommer, kommer snart,
Fästet varder åter klart,
Vänligt svalan glänser.
Ljuft min blick skall famna då,
Gröna lunder, höjder små,
Utsigt utan ände.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 34.

Ty jag är ensam.

1.

I makligt lugn invid min härd,
Min dag jag lätt fördrifver.
Jag lefver, som jag blifvit lärd,
Uti min egen lilla verld,

Jag nöjd och trygg förblifver.
 Derute jaga människor fram,
 I solbadd, vinter, regn och damm,
 Det går som bruset af en elf,
 Förbi mitt fönster, men jag sjelf,
 I makligt lugn förströr min dag,
 Ty jag är ensam jag.

2.

Ej hustru eller barn jag har,
 Som jag behöfver mätta.
 Jag är så helt min egen karl,
 Jag ännu aldrig tvungen var,
 En syssla att förrätta.
 Jag är så långt från kif och krig,
 Än intet hopp har svikit mig;
 Och ingen bister tvedregtsörn,
 Änn funnit vägen till mitt hörn
 Der hvilar jag i lugnt behag,
 Ty jag är ensam, jag.
 Hur mången har³ ej svikits grymt,
 Af nära släkt och vänner!
 Hur mången glädje har ej rymt,
 Från den, som ger sitt bästa munt,
 Och därför otack känner!

Hur många gick ej kärleksfull,
 Att finna ära, makt och gull,
 Och kom igen som olycksträl,
 Med bruten kropp och krossad själ!
 Men jag får lefva lugn min dag,
 Ty jag är ensam, jag.

4.

Se mänskor brottas bröst mot bröst,
 Och deras hopar drifvas
 Framåt, som blad i stormig höst,
 De andra höra tidens röst,
 Och deras hjertan lifvas.
 Till mig, som hatar tidens skrik,
 Den tränger blott som mild musik,
 Igenom fönstret till mitt bo,
 Och söfver mig i ro.
 Till hvila och till ljuft behag,
 Ty jag är ensam, jag.

5.

Hvem vill väl gå i eld och blod,
 För skälmar eller hetäer,
 Och kämpa med förtvifflans mod,
 Att få till slut en ärestod,
 Som rosten snart förtär?
 Nej, vara för sig själf är bäst,

Dubblätt

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

68 ARKIV

69

ACC. N:R M. 86.....

Och lefver stilla hemmets gäst,
Att lefva där lugnt sitt lif,
Förutan vän och vif.

Som jag, en fridfull lefnadsdag,
Ty jag är ensam, jag.

6.

Om här mig bjöds ett kungaslott,
Ej mot min lilla kammar,
Som jag i ärligt arf har fått,
Jag bytte ut det: lifvets lott,
På höjden oro ammar.

Om verlden loge än så huld,
Och bjöd mig all sin glans och guld,
Jag droges icke dit ändå,
Från friden i min lilla vrå;
Jag är förnöjd med dess behag,
Ty jag är ensam, jag.

7.

Ej skall ett bländverk locka mig,
Med hopp om bättre tider.
När gyllne vyer skocka sig,
Jag vet, de båda storm och krig,
Som bryta ut omsider.
Nej, hellre vill jag, som jag lärt,
Blott hvad jag eger hålla kärt,

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
69 ARKIV

70

Med frid, med lugn, mitt samvete,
De skall mig aldrig öfverge.
Intill min lefnads sista dag,
Ty jag är ensam, jag. Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 35.

71

På fädernetorfvan.

1.

Den koja, som står mellan björkarna der,
Hon tyckes väl liten och trång.
Men mig är den rymlig, mig är den kär,
Der såg jag först ljuset en gång.
Der bodde min farfar, der bodde min far,
Och der bor jag nu, och min son får bo kvar,
På fädernas jord och i fädernas hem,
Och skörde de tegar, som brötos af dem.

2.

Som arf jag ej rykte och skatter har fått,
Blott torfvan, som skärs af min plog.
Och den, som vill lefva för vinningen blott,
Skall först uti grafven få nog.
Visst är jag ju fattig, men lider ej nöd,
Jag eger mitt hem och mitt sparsamma bröd.

Och verkar jag träget, Gud hjälper nog till,
Och byta i verlden med ingen jag vill.

3.

Låt andra få fara till främmande land,
Och kifvas om torfvorna der!

Ler grönskande tegen bland furor på strand,
Står kojan bland björkarna der?

Behöfver man fly öfver blånande haf,
Att finna sitt bröd och att finna sin graf?
Det guld, som i verlden man mödar sig för,
Man tager ej med sig en gång, när man dör.

4.

Hvad mer, om jag vandrar förskjuten och hädd,
I dräkt af det torftiga slag.

Då den, som i ståt och purpur är klädd,
Skall gömmas, han också en dag!

Se, jag ifrån möda och han ifrån gull,
Bli bäddade ner i den kyliga mull.

Och gräset skall frodas vid vårsolens sken,
På torfvan uppå våra förmultnade ben.

5.

O, här vill jag lefva, och här vill jag dö,
Här mödan mig aldrig är lång!

Och dö vill jag här, här vill jag få ro,
Vid fädernas sida en gång.

Och böjes af mödor mot jorden min kropp,
Sig lyfta mot himlen min bön och mitt hopp,
Och skulle jag klaga så länge jag har,
Mitt hjerta och mina verksamma händer kvar.

Efter Bengt Pers anteckn.

N:o 36.

Tvenne önsknningar.

1.

O, vore en fjäril jag,
Och finge för hvarje dag,
Bland sköna blommor svärma,
Och mig vid vårsol värma!
Min Gud, hvad jag då skulle må!

2.

O, vore jag en liten ros,
När vintern har flytt sin kos,
Jag skulle hvar fjäril sluta,
I doftande kalk och njuta!
Min Gud, hvad jag då skulle må.

Efter Bengt Pers anteckn.